

મહાપ્રસાદ

કુંતી ગિરોન

ઓક્ટોબર ૧૯૮૧ની પાનખરનો એક ઉજ્જવળ દિવસ હતો. શ્રી નિત્યાનંદ આશ્રમના (જે હવે શ્રી મુક્તાનંદ આશ્રમના નામે ઓળખાય છે) બધાં આશ્રમવાસી અને વિઝિટિંગ સેવાકર્તા નીચેની લોબીમાં એકત્રિત થયાં હતાં. એના બીજા જ દિવસે બાબાજી, ગુરુદેવ સિદ્ધપીઠ પાછા જવાના હતા. બાબાજીની ત્રીજી વિશ્વયાત્રાનો આ સમાપન દિવસ હતો.

બાબાજી તેમના નિવાસ સ્થાનમાંથી બહાર આવ્યા અને નીચેની લોબીમાં તેમણે તેમનું આસન ગ્રહણ કર્યું. અમે બધાં તેમની ચારેબાજુ જમીન પર બેસી ગયાં; બધી જગ્યા ભરાઈ ગઈ. બાબાજી ભારત પાછા ફરે ત્યાર પછી, અમારામાંથી જે સેવાકર્તાઓ અહીં શ્રી નિત્યાનંદ આશ્રમમાં રહીને સેવા અર્પિત કરવાનાં હતાં, એ બધાંને બાબાજીએ વિદાઈના થોડા શબ્દો કહ્યા.

બાબાજી જે જે શબ્દો કહી રહ્યા હતા હું તેને ખૂબ જ ધ્યાનથી સાંભળી રહી હતી અને સંપૂર્ણ રીતે મારી અંદર ઊતારી રહી હતી. એક સમયે બાબાજી સહેજ રોકાયા અને તેમની દષ્ટિ એક બાજુથી બીજી બાજુ ફેરવી — તેમણે દીવાલો જોઈ, છત જોઈ, બારીમાંથી બહાર બગીચાઓમાં જોયું.

બાબાજીએ કહ્યું : “મેં આ બધાંની ક્યારેય ઇચ્છા નહોતી કરી. હું માત્ર એટલું જ ઇચ્છતો હતો કે મારા આંબાના ઝાડ નીચે બેસીને ભગવાનનું નામ ગાઉં. મારા બાબાને કારણે જ આ બધું થયું છે. મેં મારા ગુરુદેવના આદેશનું પાલન કર્યું અને આ બધું થઈ ગયું.”

જ્યારે મેં બાબાજીને આ કહેતા સાંભળ્યા, ત્યારે મારું હૃદય એકદમ ભરાઈ ગયું. તેમના શબ્દોએ મને એક ગહન સમજ પ્રદાન કરી કે બાબાજીએ તેમના જીવનમાં જે પણ કર્યું, તે બધું ફક્ત એટલા માટે કર્યું જેથી તેઓ આખા વિશ્વના જિજ્ઞાસુઓને શક્તિપાત્રપી મહાપ્રસાદ અને સિદ્ધયોગની શિખામણો ઉપલબ્ધ કરાવી શકે.

બાબાજીના, તેમના શ્રીગુરુ પ્રત્યેના પ્રેમના કારણે અને તેમના શ્રીગુરુના આદેશનું પાલન કરવાના કારણે, હું અને બીજાં હજારો જિજ્ઞાસુ — વર્તમાન સમયના અને આવનારા સમયના જિજ્ઞાસુ પણ — સિદ્ધયોગ ગુરુઓની કૃપા અને આશીર્વાદ પ્રાપ્ત કરી રહ્યાં છે. તે દિવસે લોબીમાં તે ક્ષણ ખૂબ જ આણમોલ હતી જ્યારે બાબાજીએ અમને એ કલ્યાણકારી ફળ વિશે કહ્યું જે તેમના ગુરુદેવની આજ્ઞાના પાલનનું પરિણામ હતું.

હું હંમેશાં બાબાજી પ્રત્યે કૃતજ્ઞ છું કે તેમણે પોતાનું સંપૂર્ણ જીવન તેમના શ્રીગુરુદેવની સેવામાં અને સમગ્ર માનવજાતિની સેવામાં સમર્પિત કરી દીધું.

© ૨૦૨૨ એસ.વાય.ડી.એ. ફાઉન્ડેશન®. સર્વાધિકાર સુરક્ષિત.